

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 158/21
V Luxemburgu 16. septembra 2021

Rozsudok vo veci C-337/19 P
Komisia/Belgicko a Magnetrol International

Oslobodenia od dane priznané Belgickom nadnárodným spoločnostiam prostredníctvom rulings: Komisia správne preukázala existenciu schémy pomoci

Súdny dvor ruší rozsudok vyhlásený 14. februára 2019 Všeobecným súdom a vracia vec tomuto súdu na ďalšie konanie, aby rozhodol o ďalších aspektoch veci

Belgicko od roku 2005 uplatňuje systém oslobodenia nadmerných ziskov belgických subjektov patriacich do nadnárodných spoločností od dane. Tieto subjekty mohli od belgických daňových orgánov získať záväzné stanovisko (*ruling*) v prípade, keď sa vedeli odvolať na existenciu novej situácie, ako je reorganizácia vedúca k premiestneniu sídla hlavného podnikateľa do Belgicka, vytvorenie pracovných miest alebo uskutočnenie investícií. V tomto rámci boli od dane z príjmov právnických osôb oslobodené zisky považované za „nadmerné“ v rozsahu, v akom presahovali zisky, ktoré by porovnateľné nezávislé subjekty dosiahli za podobných podmienok.

Komisia v roku 2016 konštatovala, že tento systém oslobodenia nadmerných ziskov od dane predstavuje neoprávnenú schému pomoci, ktorá je nezlučiteľná s vnútorným trhom¹, a nariadila vymáhanie takto poskytnutej pomoci od 55 príjemcov, okrem iného od spoločnosti Magnetrol International. Belgicko a Magnetrol International podali žalobu na Všeobecný súd Európskej únie, ktorou sa domáhali zrušenia rozhodnutia Komisie.

Dňa 14. februára 2019 Všeobecný súd zrušil rozhodnutie Komisie. Okrem iného konštatoval, že Komisia nesprávne dospela k záveru, že schéma oslobodenia nadmerného zisku od dane, ako je definovaná v spornom rozhodnutí, nevyžadovala ďalšie vykonávacie opatrenia, a preto táto schéma predstavovala „schému pomoci“ v zmysle nariadenia 2015/1589². Všeobecný súd navyše zamietol tvrdenia Komisie založené na existencii údajného „systematického prístupu“ belgických daňových orgánov.

Komisia 24. apríla 2019 podala odvolanie na Súdny dvor. Komisia zastávala názor, že Všeobecný súd sa pri výklade definície „schémy pomoci“ dopustil nesprávneho posúdenia.

Súdny dvor vo svojom dnešnom rozsudku pripomína, že kvalifikácia štátneho opatrenia ako schémy pomoci predpokladá splnenie troch kumulatívnych podmienok. Po prvé podnikom môže byť poskytnutá individuálna pomoc na základe určitého aktu. Po druhé na poskytnutie tejto pomoci sa nevyžaduje nijaké ďalšie vykonávacie opatrenie. Po tretie podniky, ktorým možno poskytnúť individuálnu pomoc, musia byť definované „všeobecným a abstraktným spôsobom“.

Pokiaľ ide o prvú podmienku, Súdny dvor objasnil pojem „akt“. Potvrďuje, že tento výraz môže tiež odkazovať na ustálenú správnu prax orgánov členského štátu, ak táto prax vykazuje „systematický prístup“.

Hoci Všeobecný súd konštatoval, že právny základ dotknutej schémy nevyplyva len z ustanovenia Code des impôts sur les revenus 1992 (Zákonník o dani z príjmov z roku 1992) (ZDP z roku

¹ Rozhodnutie Komisie (EÚ) 2016/1699 z 11. januára 2016 o schéme štátnej pomoci týkajúcej sa zdaňovania nadmerného zisku SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) vykonávanej Belgickom (Ú. v. EÚ L 260, 2016, s. 61).

² Článok 1 písm. d) nariadenia Rady (EÚ) 2015/1589 z 13. júla 2015 stanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 108 [ZFEÚ] (Ú. v. EÚ L 248, 2015, s. 9).

1992)³, ale z uplatňovania tohto ustanovenia belgickými daňovými orgánmi, nevyvodil z tohto konštatovania všetky dôsledky. Konkrétne nezohľadnil skutočnosť, že Komisia vyvodila toto uplatnenie nielen z niektorých aktov⁴, ale aj zo systematického prístupu orgánov.

Všeobecný súd naopak vychádzal z nesprávneho predpokladu, že skutočnosť, že niektoré podstatné prvky dotknutej schémy nevyplývajú z týchto aktov, ale zo samotných *rulings*, znamená, že tieto akty museli byť predmetom dodatočných vykonávacích opatrení.

V dôsledku toho, keďže obmedzil svoju analýzu len na vyššie citované akty, **Všeobecný súd nesprávne uplatnil výraz „akt“**.

Pokiaľ ide ďalej o **druhú** podmienku umožňujúcu definovať „schému pomoci“, a to o neexistenciu „dodatočných vykonávacích opatrení“. Súdny dvor pripomína, že táto otázka úzko súvisí s otázkou vymedzenia „aktu“, na ktorom sa táto schéma zakladá.

Všeobecný súd v rámci tohto preskúmania nezohľadnil skutočnosť, že jedna z podstatných charakteristík dotknutej schémy pomoci spočívala v skutočnosti, že belgické daňové orgány v prípade, že boli splnené podmienky, systematicky priznávali oslobodenie nadmerného zisku od dane.

Na rozdiel od toho, čo rozhodol Všeobecný súd, identifikácia tejto systematickej praxe pritom mohla predstavovať relevantný prvok na prípadné preukázanie toho, že belgické daňové orgány v skutočnosti nedisponovali nijakou voľnou úvahou.

Pokiaľ ide o **tretiu** podmienku definujúcu „schému pomoci“, a to o definíciu príjemcov oslobodenia nadmerných ziskov od dane „všeobecným a abstraktným spôsobom“, Súdny dvor uvádza, že táto otázka tiež neoddeliteľne súvisí s prvými dvoma podmienkami týkajúcimi sa existencie „aktu“ a neexistencie „dodatočných vykonávacích opatrení“. Nesprávne právne posúdenia Všeobecného súdu, ktoré sa týkali prvých dvoch podmienok, mali preto vplyv na jeho posúdenie definície príjemcov oslobodenia nadmerných ziskov od dane.

Súdny dvor preto dospel k záveru, že Všeobecný súd sa dopustil viacerých nesprávnych posúdení. Navyše, pokiaľ ide o dôkaz o existencii „systematického prístupu“, Súdny dvor usudzuje, že vzorka stanovísk preskúmaných Komisiou (22 *rulings* z celkového počtu 66 vybraných pomerným spôsobom) môže svojou povahou predstavovať „systematický prístup“ belgických daňových úradníkov.

Súdny dvor tak ruší rozsudok Všeobecného súdu. Konštatuje však, že o spore nemôže rozhodnúť, pokiaľ ide o žalobné dôvody, ktoré sa v podstate zakladajú na nesprávnej kvalifikácii oslobodenia nadmerných ziskov od dane ako štátnej pomoci predovšetkým s prihliadnutím na neexistenciu výhody alebo selektívnosti, ako aj, pokiaľ ide o žalobné dôvody založené okrem iného na porušení zásady zákonnosti a ochrany legitímnej dôvery, keďže bolo nesprávne nariadené vymáhanie údajnej pomoci, a to aj od skupín, ku ktorým patria príjemcovia tejto pomoci. Súd vracia vec späť Všeobecnému súdu, aby rozhodol o týchto aspektoch veci.

UPOZORNENIE: Proti rozsudku alebo uzneseniu Všeobecného súdu je možné na Súdny dvor podať odvolanie, ktoré sa obmedzuje len na právne otázky. Odvolanie v zásade nemá odkladný účinok. Ak je prípustné a dôvodné, Súdny dvor zruší rozhodnutie Všeobecného súdu. Ak to stav konania dovoľuje, môže Súdny dvor vydať konečný rozsudok sám. V opačnom prípade vráti vec na rozhodnutie Všeobecnému súdu, ktorý je viazaný rozhodnutím, ktoré Súdny dvor vydal v rámci odvolacieho konania.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

³ Článok 185 ods. 2 písm. b) ZDP z roku 1992.

⁴ Konkrétne článok 185 ods. 2 písm. d) ZDP z roku 1992, dôvodová správa k zákonu z 21. júna 2004, obežník zo 4. júla 2006 a odpovede ministra financií na parlamentné otázky týkajúce sa uplatnenia článku 185 ods. 2 písm. b) ZDP z roku 1992.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlásenia rozsudku je k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106